

Правове та організаційне

забезпечення розгляду
в ОВС заяв і повідомлень
про кримінальні
правопорушення та інші події

С. С. Чернявський

доктор юридичних наук, старший науковий співробітник, начальник наукової лабораторії Національної академії внутрішніх справ України

О. Ю. Татаров

кандидат юридичних наук, доцент, заступник начальника Головного слідчого управління Міністерства внутрішніх справ України

У статті аналізуються актуальні питання реалізації положень кримінального процесуального законодавства під час розгляду в органах внутрішніх справ заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення.

Ключові слова: розгляд заяв і повідомлень, кримінальні правопорушення, Кримінальний процесуальний кодекс, органи внутрішніх справ, єдиний облік в органах і підрозділах внутрішніх справ України заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події, Єдиний реєстр досудових розслідувань.

В статье анализируются актуальные вопросы реализации положений уголовного процессуального законодательства при рассмотрении в органах внутренних дел заявлений и сообщений об уголовных правонарушениях.

Ключевые слова: рассмотрение заявлений и сообщений, уголовные правонарушения, Уголовный процессуальный кодекс, органы внутренних дел, единый учет в органах и подразделениях внутренних дел Украины заявлений и сообщений об уголовных правонарушениях и других происшествиях, Единый реестр досудебных расследований.

The article examines the current issues of the criminal procedure law during proceedings in the internal affairs statements and reports of criminal offenses.

Keywords: *consideration of applications and notifications, criminal offenses, Criminal procedure code, internal affairs statements, single record in organs and departments of internal affairs of Ukraine statements and reports of committed criminal offenses and other events, Single register pretrial rosliduvan.*

У діяльності правоохоронних органів одним із найбільш складних є питання диференційованого підходу до вирішення заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення. Його складність полягає в тому, що загальна кількість відповідних звернень громадян та юридичних осіб щороку збільшується (з 1,8 млн у 2000 р. до 3,3 млн у 2011 р.), що кореспондується зі збільшенням кримінальних проваджень (з 73,1 тис. у 1968 р. до 201,7 тис. у 1988 р. і з 356,7 тис. у 2008 р. до 469,3 тис. у 2011 р.). Лише за період з 20 листопада 2012 р. (з набранням чинності новим Кримінальним процесуальним кодексом України (далі — КПК)) по 10 січня 2013 р. до ОВС надійшло 568,5 тис. заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події (з них 205,3 тис. — з ознаками кримінального правопорушення). Відтак перед слідчими підрозділами, зокрема МВС України (відповідно до вимог КПК 1960 р. слідчі ОВС розслідували 98 % усіх кримінальних правопорушень, а новим КПК передбачено ще понад 70 складів злочинів, які перейшли до підслідності ОВС), постають усе нові проблеми законодавчого, відомчого нормативно-правового, організаційного та практичного характеру, які вимагають свого ефективного вирішення в умовах реалізації нового КПК України.

Правовий механізм перевірки заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення в КПК України не визначено. Водночас чітка регламентація процесуальної діяльності на початковому етапі досудового провадження є передумовою законності та обґрунтованості подальшого розслідування, а відтак і судового розгляду, тобто однією з гарантій законності кримінального провадження (ст. 2 КПК). Адже ці основоположні принципи кримінального процесу можуть бути реалізовані, а права громадян надійно захищені лише за умови, що кожному факту порушення закону надаватиметься вчасна належна правова

оцінка шляхом встановлення точної відповідності обставин події, що містить склад кримінального правопорушення, фактичним даним. Саме тому МВС України приділяється особлива увага вдосконаленню правового та організаційного забезпечення діяльності слідчих, співробітників оперативних та інших підрозділів ОВС саме на етапі «первинного реагування» на кримінальні правопорушення.

Усталене поняття «реагування на злочинність» у контексті нової категорії «кримінальних правопорушень» слід розглядати як реалізацію всієї сукупності правових, організаційних, управлінських та інших елементів системи кримінальної юстиції, які мають забезпечити очікуваний результат під час прийняття, реєстрації повідомлень про кримінальні правопорушення та встановлення осіб, які їх учинили [1-3].

За практикою роботи правоохоронних органів за КПК 1960 р. відомі факти приховування кримінальних правопорушень, що найчастіше об'єктивно обумовлювалось намаганням «не перевантажувати статистику безперспективними матеріалами». Через недодержання обліково-реєстраційної дисципліни працівниками територіальних органів і підрозділів внутрішніх справ нерідко відбувалось штучне «покращення» показників роботи ОВС, але водночас порушувались права потерпілих, а також норми матеріального та процесуального права, що викликало справедливу негативну реакцію з боку населення, громадських правозахисних організацій та міжнародних експертів.

У цьому напрямі МВС України запропоновано низку заходів з належного унормування практики реагування на заяви та повідомлення про вчинення кримінальних правопорушень, їх виявлення та розслідування. Зокрема, для реєстрації таких заяв і повідомлень запроваджено єдиний облік даних (на основі наявної автоматизованої бази даних «Факт»), що збільшує віро-

гідність уникнення укриття повідомлень, які надходять до ОВС, посилює контроль за розглядом кожного електронного контуру заяви та повідомлення, скарг та інших звернень, дотриманням строків такої роботи як на центральному, так і на регіональному рівнях. До речі, така практика позитивно зарекомендувала себе в Грузії, де журнали обліку заяв та повідомлень про кримінальні правопорушення ведуться в електронному форматі з регулярним узагальненням інформації загалом по державі. Зазначене буде також введено в Україні з 1 липня 2013 р.

При особистому зверненні заявника до правоохоронного органу або його посадових осіб — слідчого, прокурора чи іншої службової особи, уповноваженої на прийняття та реєстрацію заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, приймається відповідна заява або складається протокол прийняття усної заяви про вчинення кримінального правопорушення. В ОВС заяви і повідомлення реєструються цілодобово в чергових частинах службовими особами відразу після їх надходження та вносяться до «Журналу єдиного обліку в органах і підрозділах внутрішніх справ України заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події» (далі — ЄО). Відмінністю паперового варіанта ЄО від його попередників — ЖРЗПЗ та ЖОІ — є те, що у ньому фіксується вся інформація, яка надходить до ОВС. Тобто оперативний черговий, відповідальний за ведення ЄО, реєструє всі випадки звернень незалежно від наявності ознак злочину, кримінального проступку, адміністративного правопорушення чи іншої події [4].

Основним в діяльності правоохоронних органів є оперативне реагування на правопорушення. Відповідно, оперативний черговий, отримавши заяву чи повідомлення про кримінальне правопорушення та іншу подію від слідчого або іншої службової

особи, зобов'язаний діяти згідно з Інструкцією з організації реагування органів внутрішніх справ на повідомлення про кримінальні правопорушення, інші правопорушення, надзвичайні ситуації та інші події, затвердженою наказом МВС України від 22 жовтня 2012 р. № 940 [5] та Інструкцією з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, затвердженої наказом МВС України від 28 квітня 2009 р. № 181 (із змінами, внесеними наказом МВС України від 19 жовтня 2012 р. № 923) [6], і передусім негайно зареєструвати її в ЄО, направити на місце події СОГ чи оперативну групу, вжити всіх можливих заходів, щоб запобігти кримінальному правопорушенню або припинити його, організувати негайні дії щодо встановлення події кримінального правопорушення та особи, яка його вчинила, у найкоротший строк. Навіть у випадку надходження заяви до ОВС не за територією вчинення кримінального правопорушення черговий організовує (шляхом оперативного інформування по телефону чергового іншого ОВС) виїзд СОГ в іншому районі.

За межами дислокації ОВС слідчий або інша службова особа міліції на території України, незалежно від посади, яку він займає, місцезнаходження і часу в разі звернення до нього громадян або службових осіб з заявою про кримінальне правопорушення, або у разі безпосереднього виявлення такого, зобов'язаний вжити заходів щодо його припинення, подання допомоги особам, які її потребують, встановлення і затримання осіб, які вчинили кримінальне правопорушення, охорони місця події і доповіді (повідомити) про це в найближчий ОВС.

Із заявою чи повідомленням може звернутися як заявник, так і потерпілий. Письмові заяви про кримінальні правопору-

шення та інші події, подані в ОВС безпосередньо заявником або потерпілим, реєструються в черговій частині, і про них негайно доповідається начальникові ОВС (особі, яка виконує його обов'язки), який скеровує їх для розгляду згідно з КПК до органу досудового розслідування.

Про прийняття і реєстрацію заяви, особа, яка її подала, отримує від органу, до якого вона звернулася, документ про прийняття і реєстрацію заяви (ст. 60 КПК). Якщо ж заява чи повідомлення про кримінальне правопорушення надійшли до ОВС при особистому зверненні, то водночас з його реєстрацією у черговій частині, слідчий або інша службова особа оформляють відповідний документ (талон-повідомлення), що підтверджує прийняття та реєстрацію такої заяви, і видає його заявнику. Талон-повідомлення оформляється і видається заявнику також при його особистому зверненні за межами дислокації органу внутрішніх справ слідчими, які входять до основної та додаткової СОГ, старшими дільничними (дільничними) інспекторами міліції, працівниками оперативних підрозділів. Талон складається з двох частин (талона-корінця і талона-повідомлення) з однаковим реєстраційним номером. Наявність в особі документа, що підтверджує факт прийняття в неї заяви, дає можливість оскаржити дії правоохоронних органів у випадку неналежного реагування (невнесення інформації до Єдиного реєстру досудових розслідувань чи несвоєчасне внесення, розгляд заяви згідно з КУпАП тощо).

Після офіційного прийняття та реєстрації заява (повідомлення) про кримінальне правопорушення передається керівнику органу досудового розслідування, який визначає слідчого (слідчих), який здійснюватиме досудове розслідування (п. 1 ч. 2 ст. 39 КПК), що процесуально оформлено у вигляді доручення про проведення досудового розслідування.

Заяви і повідомлення про кримінальні правопорушення та інші події, що надійшли до відділу документального забезпечення ОВС поштою, телеграфом, факсимільним зв'язком або іншим видом зв'язку, реєструються за встановленими правилами діловодства, про них негайно доповідається начальникові ОВС або особі, яка виконує його обов'язки. Відповідний керівник дає письмові вказівки щодо внесення такої інформації до відповідного реєстраційного обліку та скеровує їх для розгляду згідно з вимогами КПК України до органу досудового розслідування.

Анонімні листи, що містять відомості про кримінальні правопорушення, реєструються лише в підрозділах документального забезпечення і передаються за вказівкою керівника ОВС або особи, яка виконує його обов'язки, до структурних підрозділів для використання при виявленні злочинів і запобіганні їм або врахування при проведенні негласної роботи.

Загальна організація обліково-реєстраційної роботи в ОВС покладається на начальника міськрайліноргану, а в разі його відсутності — на особу, яка виконує його обов'язки. Він персонально відповідає за організацію ведення ЄО та у зв'язку з цим зобов'язаний: 1) після доповіді оперативного чергового про оперативну обстановку за минулу добу перевірити ведення ЄО та реєстрацію в повному обсязі всіх заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події, які надійшли за цей період, про що зробити відповідний запис у журналі; 2) у разі виявлення фактів порушення порядку прийняття та невнесення до ЄО заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події вживати невідкладних заходів щодо їх усунення, доручати проведення службового розслідування і притягати в установленому порядку посадових осіб до дисциплінарної відповідальності; 3) щоквартально організовувати проведення

звірок повноти обліку заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення, які зареєстровані у відповідному журналі, про що складати в установленій формі акт внутрішньої звірки стану ведення ЄО; 4) для контролю за достовірністю обліку заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події, які надходять по телефонній лінії «102» або за допомогою інших засобів зв'язку до чергової частини, забезпечити їх запис та збереження в цифровому вигляді. Контроль за дотриманням правил ведення ЄО покладається на начальника чергової частини міського, районного, лінійного органу, а де відсутні такі посади, така особа визначається начальником органу, ГУМВС, УМВС.

У КПК передбачено можливість одержання інформації про кримінальне правопорушення не лише через надходження заяв чи повідомлень, а й шляхом самостійного виявлення слідчим, прокурором або іншою службовою особою з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про його вчинення. При виявленні в процесі досудового розслідування іншого кримінального правопорушення, слідчий, за можливості, зобов'язаний прийняти таку заяву чи повідомлення та докласти зусиль для її подальшої реєстрації або оформити і зареєструвати рапорт про виявлення кримінального правопорушення.

Співробітники оперативних підрозділів за результатами проведення ОРД в межах певного наявного кримінального провадження або у зв'язку з виявленням та документуванням протиправних діянь ще до початку досудового розслідування також можуть одержати інформацію про кримінальне правопорушення, що вчинено чи готується. У зв'язку з цим, оперативним підрозділам відповідно до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» та відомчих нормативно-правових актів МВС дозволяється проводити оперативно-розшукові заходи.

Наприклад, в разі виявлення та вилучення оперативним працівником під час проведення ОРД речовини, яка зовнішньо схожа на наркотичний засіб, про це зазначається у складеному ним рапорті. Між тим, для встановлення, чи є вилучена речовина наркотиком, необхідна експертиза, проведення якої можливе лише після початку досудового розслідування. У зв'язку з цим, рапорт оперативного працівника реєструється в ЄО, встановлені ним відомості вносяться до ЄРДР та призначається експертиза. Після отримання висновку експерта: у разі встановлення, що вилучене не є наркотичною речовиною — кримінальне провадження закривається на підставі п. 2 ч. 1 ст. 284 КПК (за відсутністю в діянні складу кримінального правопорушення), а якщо підтверджується — розслідування триває у загальному порядку.

Під час проведення огляду місця події слідчий має інформувати чергову частину ОВС про виявлення обставин, що мають значення для початку кримінального провадження, а також оперативних працівників, інших членів СОГ — про інформацію, яку можливо використати для розшуку й затримання осіб, які вчинили кримінальне правопорушення. Також слідчий дає доручення стосовно вжиття невідкладних оперативно-розшукових заходів для встановлення обставин кримінального правопорушення, що підлягають документуванню. У разі потреби слідчий вносить пропозиції начальнику ОВС про залучення додаткових сил і засобів, запрошує необхідних спеціалістів. В разі необхідності невідкладного проведення комплексу необхідних слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних заходів слідчий, який здійснює огляд місця події, вправі запропонувати іншому черговому слідчому, який перебуває у територіальному підрозділі, внести одержану інформацію про ознаки кримінального правопорушення до ЄРДР. Як

позитив, слід відмітити впровадження в слідчу діяльність використання портативних комп'ютерів з доступом до мережі Інтернет й можливістю негайного внесення відомостей до ЄРДР відразу на місці події.

У разі наявності в матеріалах перевірки відомостей, що свідчать про відсутність події кримінального правопорушення або відсутність в діянні складу кримінального правопорушення, матеріали можуть розглядатися в порядку, передбаченому Законом України «Про звернення громадян» та КУпАП. Але й в такому випадку при виявленні в діянні ознак кримінального правопорушення інформація вноситься до Єдиного реєстру досудових розслідувань й розпочинається провадження.

Запропонований КПК України порядок початку досудового розслідування фактично скасовує т. зв. «дослідчу перевірку» за заявами та повідомленнями про вчинення злочину. Якщо за сталою практикою роботи за КПК 1960 р. близько 95 % рішень про відмову в порушенні кримінальної справи приймалися оперативними підрозділами та дільничними інспекторами міліції (це становить близько 75 % від усіх рішень за заявами та повідомленнями про злочини), то за новим КПК досудове розслідування за всіма зареєстрованими заявами та повідомленнями автоматично «лягає» на слідчого, а не на «органи дізнання».

Наприклад, з зареєстрованих станом на 10 січня 2013 р. 568,5 тис. заяв і повідомлень лише 205,3 тис. (близько 36 %) за наслідками перевірок виявили ознаки кримінального правопорушення. З унесених до ЄРДР 189,2 тис. кримінальних проваджень кожне четверте — без встановлення достатньої інформації про кримінальне правопорушення. Матеріали ж 363,2 тис. звернень за результатами перевірок вирішені як такі, в яких не виявлено ознаки кримінальних правопорушень (349,7 тис. —

розглянуто відповідно до Закону України «Про звернення громадян»; 13,5 тис. — складено протоколи про адміністративні правопорушення). Відтак, у середньому на одного слідчого припадає 23,4 кримінальних правопорушення, зареєстрованих в ЄРДР (з урахуванням знятих з обліку).

Отже, складається ситуація, за якої слідчі вимушені перевіряти навіть абсурдні заяви замість відповідного слідчого реагування при розслідуванні тяжких та особливо тяжких злочинів. Така практика могла б призвести до невинного перевантаження слідчих, а по-друге, може надалі спровокувати небажання (ухилення) приймати та вносити до ЄРДР окремі заяви і повідомлення (у тому числі під приводом їх начебто безперспективності).

З метою часткового «розвантаження» слідчих вони надають доручення на проведення розслідування «в повному обсязі» проваджень за нетяжкими злочинами співробітникам оперативних підрозділів та інших служб. Таким чином, ці суб'єкти проводять відповідні «перевірки», але вже в рамках кримінального провадження.

В подальшому одним з можливих варіантів вирішення цієї проблеми вважається наділення оперативних підрозділів та інших уповноважених осіб правом розпочинати здійснення кримінального провадження за зареєстрованими в ЄО заявами і повідомленнями про кримінальні правопорушення, що не є тяжкими та середньої тяжкості, для чого необхідним буде внесення змін до ст. 214 КПК, наділивши зазначених осіб правом внесення відомостей до ЄРДР, та до Положення про порядок ведення ЄРДР, затвердженого наказом Генеральної прокуратури України від 17 серпня 2012 р. № 69 [7], де серед реєстраторів реєстру, окрім слідчих та прокурорів, передбачити й вищезазначених службових осіб (п. 1.10).

Зазначене узгоджуватиметься й з тим, що, з одного боку, необхідна наявність

об'єктивної неминучості «відсіву» певної частини кримінальних проваджень, які мають перспективу прийняття в них рішень про закриття кримінального провадження на підставі пп. 1, 2 ч. 1 ст. 284 КПК (внесені до ЄРДР відомості за заявами громадян, у яких наявні формальні ознаки кримінального правопорушення), а з іншого — необхідність створення певного «фільтра» (на кшталт стадії порушення кримінальної справи за КПК 1960 р.) для запобігання в окремих випадках проведенню в таких провадженнях розслідування у повному обсязі. Відтак, коли у заяві чи повідомленні не наведено достатньої інформації про вчинене кримінальне правопорушення (з огляду на вимоги ч. 5 ст. 214 КПК України), то для її встановлення потрібно проводити певні перевірочні дії (зокрема, направлення вимоги до установ, підприємств, організацій про витребування необхідних документів тощо). У разі невстановлення під час перевірки обставин, які свідчать про вчинення кримінального правопорушення, необхідно приймати рішення про закриття кримінального провадження за вказаними підставами. У кримінальних провадженнях зазначеної категорії проведення досудового розслідування слідчий може доручати співробітникам оперативних та інших підрозділів, які відповідно до ч. 2 ст. 41, ч. 2 ст. 40 КПК та Закону України «Про міліцію» (ст. 7, 9) мають право на здійснення цієї діяльності, зокрема повноважні готувати проекти окремих процесуальних рішень (постанов про визнання особи потерпілим, закриття кримінального провадження та ін.), які слідчий приймає на підставі ч. 3 ст. 110 КПК, про що зазначається у відповідному дорученні. Наявність такого «фільтра» захищатиме від кримінального переслідування за заявами, поданими до правоохоронних органів з метою переслідування певних осіб з суб'єктивних міркувань.

Непоодинокими є й інші ситуації, коли у кримінальних провадженнях, в яких фі-

гурують кілька підозрюваних, їх учасники з боку захисту ініціюють подання заяв до прокуратури на буцімто «незаконні» дії слідчого, одночасно вимагаючи притягнути його до кримінальної відповідальності. Незважаючи на те, що всі такі звернення вочевидь спрямовані на протидію розслідуванню, вони все ж таки підлягають обов'язковій реєстрації в ЄРДР з проведенням вже нових проваджень для перевірки викладених в поданих заявах обставин (потрібно допитати слідчого, здійснити одночасні допити слідчого за участю інших осіб, провести слідчі експерименти тощо). За таких умов втрачається наступальність розслідування тяжких та особливо тяжких кримінальних правопорушень.

Для упередження можливого тиску на суб'єктів досудового провадження пропонується доповнити згадане Положення окремим пунктом, у якому б зазначалось, що не підлягають внесенню до ЄРДР заяви, повідомлення з вимогою притягнути до кримінальної відповідальності суддів, прокурорів, працівників інших правоохоронних органів у зв'язку з незгодою з рішеннями, прийнятими ними під час виконання процесуальних та інших визначених законом повноважень, якщо не використано право оскарження таких рішень в установленому законом порядку та не набрало законної сили рішення уповноваженого органу чи посадової особи про їх скасування у зв'язку з порушенням закону, а також суддів Вищого спеціалізованого суду України при відмові у відкритті касаційного провадження.

Аналізуючи початковий етап кримінальної процесуальної діяльності, увагу привертають певні особливості затримання особи, яка вчинила кримінальне правопорушення. Редакція ст. 208 КПК надає право працівникам правоохоронних органів затримати особу виключно у випадках, якщо її застали при вчиненні злочину, або безпосередньо після нього за наяв-

ності очевидних ознак, які вказують саме на цю особу як на злочинця. В інших випадках, навіть при наявності доказів причетності особи до вчинення злочину та встановлення її місцезнаходження, працівники міліції не мають правових підстав для її затримання (наприклад, при впізнанні потерпілим через деякий час після вчинення злочину винної особи у громадському місці або наявності інформації про місцезнаходження злочинців). Єдиним законним шляхом в останньому випадку залишається одержання дозволу слідчого судді на затримання такої особи. Але відтак особа попередньо повинна бути повідомлена про підозру, тобто набути статусу підозрюваного. Не враховуються навіть певні соціально негативні характеристики такої особи, зокрема наявність в неї судимостей, відсутність постійного місця проживання, роботи, ведення антисоціального способу життя, а також тяжкість вчиненого злочину. Таке може призвести до неможливості ізолювати від суспільства небезпечного кримінального правопорушника, що в свою чергу сприятиме продовженню цієї особою злочинної діяльності, ухиленню від органів досудового розслідування та суду. Зазначене питання потребує законодавчого вирішення.

При застосуванні інституту затримання відповідно до КПК України виникають й інші практичні питання. Відповідно до ст. 209 КПК, строк затримання починається з моменту, коли особа силоміць або через підкорення наказу змушена залишатися поряд з уповноваженою службовою особою (працівником органів внутрішніх справ, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, органів Державної пенітенціарної служби України, органів Державної прикордонної служби України, органів Державної митої служби України та інших правоохоронних органів, який має право здійснити затримання осо-

би) або в приміщенні, визначеному уповноваженою службовою особою. І лише згодом затриманий «передається» органу досудового розслідування для складання протоколу затримання, на що іноді втрачається значний час. Відтак з метою додержання строків затримання (у межах цього строку необхідно звернутись до слідчого судді з клопотанням про обрання запобіжного заходу) пропонується у ч. 5 ст. 208 КПК наділити обов'язком складати протокол про затримання та здійснювати інші процесуальні дії з затриманим також і уповноваженою службовою особою.

Отже, інститут перевірки заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення через еволюції та неодноразові реформування отримав нарешті відносно чітку правову регламентацію. Для ефективної організації цієї роботи запроваджені Єдиний облік в органах і підрозділах вну-

трішніх справ України заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події та Порядок реагування на повідомлення про кримінальні правопорушення. Запровадження ЄРДР вимагає якісно нового порядку обліку кримінальних правопорушень та прийнятих за ними рішень, посиленого оперативного контролю і нагляду за додержанням законів під час досудового розслідування, підвищення ефективності та об'єктивності аналізу стану злочинності на регіональних і загальнодержавному рівнях. Між тим, потребує подальшого правового та організаційного забезпечення реалізація закріплених КПК України гарантій законності й обґрунтованості прийняття процесуальних рішень на початковому етапі досудового провадження, при розгляді клопотань і скарг учасників процесу, в ході прокурорського нагляду, судового та відомчого контролю.

Список використаної літератури

1. Меликян М. Н. О специфике доказывания в ходе предварительной проверки информации о преступлениях / М. Н. Меликян // Государство и право. – 1998. – № 10. – С. 76-82.
2. Савина Л. А. Организация и тактика предварительной проверки сообщений об экономических преступлениях : [учебно-метод. пособие] / Л. А. Савина ; [под науч. ред. А. Г. Филиппова]. – М., 2006. – 382 с.
3. Шакун В. І. Первинне реагування на злочини : теоретичні та прикладні питання / В. І. Шакун // Актуальні проблеми управління та службово-оперативної діяльності органів внутрішніх справ у сучасний період розвитку державності України : матеріали Всеукраїн. наук.-практ. конф., 26 жовтня 2007 р., Київ. – К. : «МП Леся», 2008. – С. 26-34.
4. Про затвердження Інструкції про порядок ведення єдиного обліку в органах та підрозділах внутрішніх справ України заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події і положень про комісії : Наказ МВС України від 19 листопада 2012 р. № 1050 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mvs.gov.ua>
5. Про організацію реагування на повідомлення про кримінальні правопорушення, надзвичайні ситуації й інші події та забезпечення оперативного інформування в органах і підрозділах органів внутрішніх справ України : Наказ МВС України від 22 жовтня 2012 р. № 940 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mvs.gov.ua>
6. Про затвердження змін до Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів органів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань : Наказ МВС України від 19 жовтня 2012 р. № 923 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mvs.gov.ua>
7. Про Єдиний реєстр досудових розслідувань : Наказ ГПУ від 17 серпня 2012 р. № 69 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mvs.gov.ua>